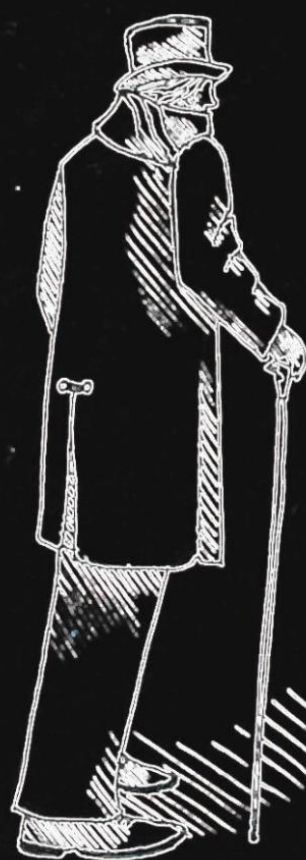

Wolkroviny

58.

listopad/prosinec 2021

Obsah

Obsah.....	3
Úvodní slovo	4
Den otevřených dveří	5
Vánoce	6
Vánoční příběh	12
Olympiády a soutěže 2021/2022.....	25
Taneční kurzy	26
Kulturní rubrika.....	27
Historická rubrika	28
Malenovská lupná.....	32
Příběh na pokračování.....	33
Luštění	38

Úvodní slovo

Vážení čtenáři,

vítám vás u nového čísla Wolkrovin, posledního v tomto roce. Ten utekl jako voda, což znamená, že se blíží Vánoce. Proto jsme jako hlavní téma čísla zvolili právě tyto nejkrásnější svátky. Můžete si přečíst pětijazyčný článek o tom, jak slaví Vánoce obyvatelé jiných zemí. Do speciální vánoční rubriky byl zařazen i velký vánoční příběh, stejně jako minulý rok.

Vánoce ale nejsou zdaleka vše, čemu jsme se v novém vydání věnovali. Přečíst si můžete i reportáž ze dne otevřených dveří na GJW, včetně ankety mezi návštěvníky akce. Vychází i další rozhovory s absolventy naší školy, kteří přibližují našim studentům studium na vysoké škole. Z pravidelných rubrik dále v čísle najdete i tu kulturní, tentokrát o nové „bondovce“ *Není čas zemřít*. Dále je to i historická rubrika. V rámci tohoto čísla byla věnována bitvě u Slavkova a sametové revoluci, díky které dnes žijeme ve svobodné zemi. Samozřejmě nechybí ani příběh na pokračování na posledních stránkách časopisu.

Tak jako jsme v minulém čísle představovali kroužky na GJW pro aktuální školní rok, v tomto vydání se seznámíte i s olympiádami a soutěžemi, do kterých se jako studenti naší školy můžete zapojit. Přečíst si můžete i o právě probíhajících tanečních kurzech. A na závěr vydání jsme nevynechali ani stránku s luštěním.

Nesmím také zapomenout na to, že se nám rozrostla naše redakční rada, a to hned o pět členů. Ráda bych tedy mezi námi přivítala Matyáše Pořízku a Natálii Macalíkovou z 01.B, dále pak Adama Fajkuse a Oskara Langeru z 03.B a také Viktorii Kratochvílovou z 06.A. Všem přeji, ať je práce pro Wolkroviny baví a ať jejich články čte spousta spokojených čtenářů.

Přeji vám poklidně prožité Vánoce a na čtenou v novém v roce 2022!

Karolína Příbylová
šéfredaktorka

Den otevřených dveří

V úterý 23. listopadu se na Gymnáziu Jiřího Wolkera konal tradiční den otevřených dveří. Brány školy se pro veřejnost otevřely mezi první a šestou hodinou odpolední. Kvůli pandemii se akce uskutečnila po dvouleté pauze. Pro návštěvníky byly zpřístupněny všechny prostory školy.

V odborných učebnách byl připraven program určený ke každému předmětu. Například v učebně biologie jste si mohli otestovat své znalosti přiřazováním názvů k různým nerostům nebo složit model lidského těla. V učebně fyziky a v chemické laboratoři byly k vidění všemožné pokusy – například ve fyzice se podařilo zprovoznit parní stroj. Nechyběly ani učebny jazyků: angličtiny, němčiny, francouzštiny, španělštiny a ruštiny, které se na základě průzkumu Wolkrovin ukázaly jako velmi oblíbené mezi návštěvníky. Nahlédnout jste mohli i do učeben zeměpisu, kde probíhal interaktivní kvíz, do učebny

informatiky – tam mohli hosté obdivovat školní 3D tiskárny a v učebně českého jazyka jste si mohli vyzkoušet hádanky o spisovatelích a knihách, známých přirovnáních nebo svůj přehled v oblasti přejatých slov.

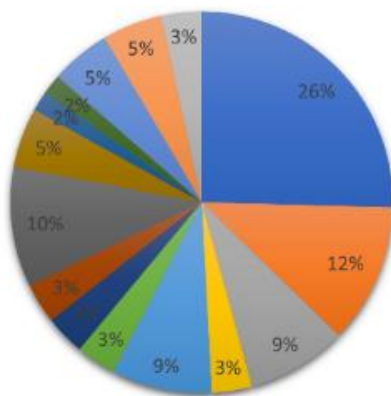
V učebně češtiny byl rovněž prezentován školní časopis Wolkroviny. Pokud jste si po náročném prozkoumávání gymnázia potřebovali odpočinout, nemohli jste udělat nic lepšího než zavítat do učebny hudební výchovy nebo do auly, kde pravidelně probíhala vystoupení pěveckého sboru Múzy.

V rámci dne otevřených dveří se spousta návštěvníků zapojila i do ankety Wolkrovin. Její výsledky najdete na další straně.

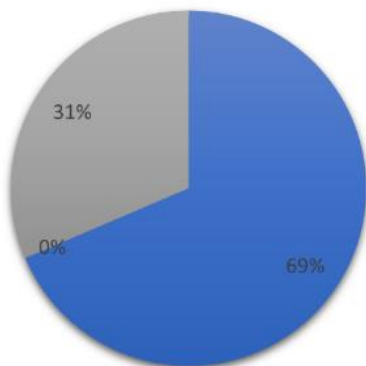
*Karolína Přibyllová O4.A
zdroj obrázků: Facebook GJW*

Anketa

Jaký program ve které učebně se Vám nejvíc líbil?

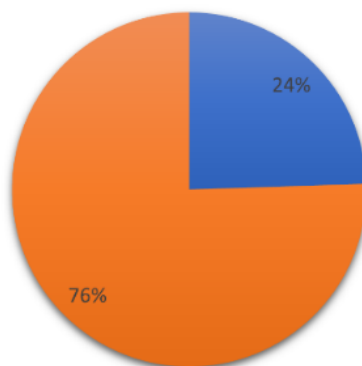

Chtěl/a byste tu studovat?

■ ano ■ ne ■ nevím

Studoval/a jste tu?

■ ano ■ ne

redakce

Vánoce

Historie Vánoc

Vánoce jsou pohanské a křesťanské svátky oslavující narození Ježíše Krista. Tato tradice vznikla už ve 2. století, ale začala se šířit až ve 4. století. První dokument, který popisoval oslavy Vánoc, je z roku 354.

Vánoce v Česku

Vše začíná 1. adventem. Dne 6. prosince přinese Mikuláš dětem nadílku. Většinou nosí kalendáře, nějaké sladkosti, ale může donést i malý dáreček. Také se píše dopisy pro Ježíška a některé rodiny už touto dobou začínají péct vánoční cukroví.

Prázdniny ve školách začínají 23. prosince, kdy rodiny uklízí, připravují vánoční výzdobu a zdobí vánoční stromeček. Následující den, 24. prosince, se všichni těší na večer, kdy Ježíšek donese dárečky. Některé rodiny dodržují i tradice a zvyky, jako třeba lití olova, pouštění lodiček ze skořápek ořechů nebo jiné. Na štedrovečerní večeři se tradičně podává kapr s bramborovým salátem. Po večeři se jen čeká na zazvonění zvonečku a hurá ke stromečku! Před otevřením dárků se zpívají vánoční koledy a někteří věřící chodí do kostela. Obvykle se schází celá rodina. 25. a 26. prosince se některé rodiny sejdou u svých babiček a dědečků, kde zůstanou na oběd a po obědě si ještě dodatečně předají zbytek dárků. 31. prosince se oslavuje silvestr. Kupují se ohňostroje a jakmile zvon ohlásí půlnoc, nebe začne celé zářit a město najednou ožívne. Uběhne to jako voda a jde se zase do školy.

Vánoce ve Velké Británii

Ve Velké Británii se slaví Vánoce, jak je známo, až 25. prosince. Dárky nosí Otec Vánoc a ulice se zdobí vánočními světly, které většinou rozsvěcuje nějaká známá osoba. Děti také píše

dopisy, které ale vhazují do krbu, protože jen tak vyletí vzhůru a dostanou se až na severní pól. Otec Vánoc chodí na Štědrý večer mezi domy a rozdává dárky. Tradičně mají vánoční stromek, na jehož výzdobě se podílejí všichni členové rodiny, protože se u něj poté schází. Děti věší na krb punčochy a až se ráno probudí, doufají, že jim tam zanechal spoustu dárků. Ráno 25. prosince rodina nejprve rozbaluje dárky a poté se začínají chystat na slavnostní hostinu. Ta se podává přesně v pravé poledne a zahájí se tím, že se rozlomí papírové tuby obsahující další malý dáreček. Na jídlo se většinou podává pečený krocan s nádivkou. Po hlavním chodu se podává dezert zvaný Christmas pudding, což je spíše taková bábovka plněná ovocem a ořechy nebo sladký koláč. Po obědě se odeberou do pokoje s televizí, kde sledují vánoční projev královny Alžběty II.

In Great Britain Christmas is celebrated on 25th of December. Father Christmas distributes the presents and streets are decorated with Christmas lights. A famous person switches them on. Children write letters and after that, they throw them into the fireplace because only this way they'll fly up to the sky and get to the North Pole. Father Christmas visits houses on Christmas Eve and distributes all presents. Christmas tree is a tradition that can't be forgotten. All family members meet and decorate the tree together. Children hang stockings on the fireplace and they believe that they will get a little present the next day. In the morning of 25th, families open the presents first and then they prepare for the ceremonial feast. It is served at midday and they start it by breaking Christmas crackers with another small present inside. They serve roast turkey with stuffing. After the main course they serve a dessert named Christmas pudding or a sweet pie. After lunch they go to the living room and watch the Christmas speech by the Queen of Britain, Elizabeth II.

Informace: Jakub Fojtík

Vánoce v Německu

Vánoce v Německu se slaví velmi obdobně jako u nás v Česku. Dárky roznáší Ježíšek, ale většinou to jsou jen nějaké malé

drobnosti. Některé rodiny nemají přes Vánoce stromečky. Na jídlo chodí do restaurací, většinou na nějakou rybu a bramborový salát, cukroví spíše kupují. Co ale dodržují, jsou svátky, všechny obchody jsou přes dny Vánoc zavřené. Jak je známo, každý rok se konají ježišovské trhy. Vše se vyzdobí, postaví se stánky a už se může prodávat. V Rakousku a Bavorsku se ještě dodržují i mše, protože zde žije více věřících.

Die Weihnachten in Deutschland feiert man ähnlich wie in Tschechien. Die Geschenke, meistens nur Kleinigkeiten, bringt das Christkind. Manche Familien schmücken sogar keinen Weihnachtsbaum. Am Heiligenabend gehen viele Deutsche in die Restaurants, wo sie oft ein Fisch mit Kartoffelsalat essen. Das Weihnachtsgebäck kauft man oft im Supermarkt. Die Kaufhäuser sind in den Feiertagen geschlossen. Die Christkindlmärkte sind in Deutschland und Österreich sehr schön. Viele Menschen, nicht nur die Gläubigen, gehen auf die Messe. Österreich und Bayern sind katholisch.

Informace, překlad: Jaromír Vanča, Josef Hlaváček

Vánoce ve Francii

Ve Francii se Vánoce slaví v obdobný čas jako ve Velké Británii, tedy 25. prosince dopoledne. Dárky roznáší Santa. Neslaví se zde adventy, ale děti také dostávají adventní kalendáře. Nepeče se zde ale cukroví. Na začátku prázdnin začínají zdobit vánoční stromek, někteří si dělají i vlastnoruční ozdoby a také chystají betlém. Celá rodina se ale sejde už 24. prosince, kdy mají společnou večeři, na které se většinou podává předkrm – ústřice, šneci, žabí stehýnka; hlavní jídlo – krocan na kaštanech; dezert – čokoládová roláda. Zajímavé je, že u stolu stráví průměrně 3 hodiny. Po jídle si zazpívají nějaké koledy a už se těší na ráno. Santa přes noc do domu sleze komínem a pod stromeček hodí všechny dárečky. Ráno už k němu všichni běží a začínají rozbalovat. Některé rodiny ještě 25. prosince mají společný oběd, kde se také podává tradiční jídlo.

En France, Noël se fête le même jour qu'en Grande-Bretagne, le 25 décembre. C'est le Père-Noël qui apporte les cadeaux. On ne fête pas beaucoup l'Avent mais les enfants ont un calendrier. On ne fait pas de sablés de Noël. Au début des vacances, on décore le sapin de Noël et on prépare la crèche. La famille se réunit le soir du 24. Décembre autour du repas de fête. On mange des escargots, des cuisses de grenouilles, des huîtres, de la dinde aux marrons et en dessert la bûche de Noël. On mange environ 3 heures! Ensuite, on chante un chant de Noël et on attend avec impatience le lendemain. Pendant la nuit, le Père Noël passe par la cheminée et dépose les cadeaux sous le sapin. Le matin, les enfants se précipitent dans le salon pour ouvrir les cadeaux. Dans certaines familles, on mange le repas de Noël le 25 décembre à midi.

Informace, překlad: Marion Berard

Vánoce ve Španělsku

Ve Španělsku se oficiálně slaví Vánoce také až 25. prosince. Dne 24. prosince se chodí hodovat a na tradiční půlnoční mši. Také se podává večeře, jejíž jídla se ale liší podle regionů, může se podávat krocan, mořské plody, jehněčí, skopové a další. Po večeři se vytáhnou nástroje ze skříní a jdou se hrát a zpívat koledy. Zajímavostí je, že ve Španělsku se nepeče žádné cukroví. Dříve přes tyto dny nemávaly stromečky, ale to se během času změnilo. V některých městech se konají tradiční průvody. 28. prosince je tzv. Den nevinů, což je u nás něco jako apríl. Dárky však dětem přináší až 6. ledna tři králové. Říká se, že každou zimu přijedou na velbloudech. Děti den předem chystají boty, do kterých následovně dávají dárky.

Entre el 24 de diciembre y el 6 de enero se celebra en toda España lo que conocemos como la Navidad. Son unos días en los que se busca, sobre todo, la felicidad y la alegría con los familiares. Es una época que mezcla tradiciones religiosas con tradiciones paganas

El día 24 se festeja la Nochebuena, una celebración generalmente familiar. Normalmente, todos los miembros de una misma familia se reúnen esa noche alrededor de una cena, llena de carnes, vinos y de alimentos que no se comen durante el resto del año y con una gran cantidad de dulces para el postre.

Para los más creyentes, esa noche no acaba con la cena, sino con la Misa del Gallo que se celebra tras la cena. Es el momento en el que se celebra el nacimiento del Hijo de Dios cantando los famosos y tradicionales villancicos con zambombas, panderetas y guitarras.

En muchas casas, especialmente en las que hay niños, esta noche tiene algo todavía más interesante. Es la noche en la que Papá Noel les lleva regalos a todos los que se han portado bien. El día 25 de diciembre es el verdadero día de Navidad.

Desde Navidad hasta fin de año todavía hay tiempo para celebrar más fiestas. Y es que el 28 de diciembre se celebra el día de los Santos Inocentes. Es otra tradición católica que se ha ido adaptando a la sociedad de nuestros tiempos. Actualmente, ese día es el que se utiliza en España para gastar pequeñas bromas o inocentadas a la gente que hay alrededor.

Y, por fin, llegamos al 31 de diciembre, al último día del año. Mientras que Nochebuena es una fiesta fundamentalmente familiar, Nochevieja es para celebrarla con los amigos. Después de cenar y de pasarlo bien, la gente se reúne en las plazas o en las casas para tomarse las “12 uvas de la suerte”. Justo durante los últimos 12 segundos del año, se toman 12 uvas para que la buena suerte esté de nuestro lado durante todo el año que comienza.

Pero la Navidad continúa varios días más. El 5 de enero es un día de muchos nervios para los más pequeños de las casas. Durante toda la tarde, en cada ciudad salen a desfilar las grandes carrozas de las cabalgatas en las que, además de músicos, artistas o gente disfrazada, están los Tres Reyes Magos saludando a todos los niños de la ciudad. Después de la cabalgata, las familias vuelven a casa para que los niños cenén pronto y puedan dejar sus zapatos recién limpios en el salón. Solo de esta forma, durante la madrugada, los Tres Reyes Magos podrán llegar a la casa y saber dónde dejar los regalos de cada uno de los miembros de la familia.

Lo único malo de la tarde del 6 de enero es que los niños ya saben que se acaban las vacaciones y que va a empezar el colegio de nuevo.

Informace, překlad: Denisa Ropová, Iveta Apltauerová – Žáková

autor článku: Adam Fajkus O3.B

Vánoční příběh

Do Štědrého dne zbývalo už jen pět dní. V Zapadákově se Vánoce stávaly každým rokem víc a víc oblíbené. Na návsi zářil vánoční stromček, všechny domy byly ověšené světelnými řetězy a sousedé se navzájem navštěvovali, jako by zapomněli na všechny neshody a navzájem si dávali dárky a nabízeli cukroví. Ve psím útulku se včera konalo vánoční setkání, jehož tradici jsme já, Bill, Sissinka a naši kamarádi zavedli loni, když jsme psům v útulku vystrojili Štědrý večer a zároveň, i když to nebylo naším cílem, vyhráli soutěž o nejlepší vánoční výzdobu.

Ani u nás doma jsme s přípravami na Vánoce nezaháleli. V krbu neustále praskalo dříví, panička každý den pekla cukroví, vánoční dekorace byly všude, kam jste se podívali. Já jsem si obzvlášť oblíbila polštářek se Santou, který byl měkký jako sníh. Mojí nejoblíbenější činností se stalo polehávání u okna do zahrady, pozorování jemně padajících sněhových vloček a poslouchání koled, které si panička pouštěla u pečení, zatímco se ke mně z kuchyně linula vůně čerstvého cukroví. Krása.

Najednou se v obýváku objevila panička. Pohladila mě a začala stírat prach z rámečků fotek, které visely nad krbem. Hluboce si povzddechla a já ji zvědavě pozorovala.

„Proč my nemůžeme na Vánoce nikdy nikam jet?“ stěžovala si panička a najednou se rozkašlala, protože vdechla rozvířený prach. Asi se jí zastesklo po Spojených státech. Na obrázcích jsem byla vyfocená já ve finále soutěže Miss Cat v Los Angeles, do které mě panička loni přihlásila. Dřív bych do ní nikdy neřekla, že by byla takový světoběžník.

Najednou zazvonil zvonek. Panička odložila prachovku na krb a skoro se rozběhla ke dveřím. Slídivě jsem se vydala za ní. U vchodu stál zapadákovský pošťák.

„Tak tady to máte, paninko,“ usmál se na paničku a předal jí nějakou velkou obálku. Zastříhala jsem ušima.

Panička na obálku chvíli hleděla a pak vytřeštila oči. Pošťákovi překvapeně poděkovala a vrátila se zpátky do obýváku, kde sebou praštila na gauč a snažila se obálku otevřít.

„Copak nám přišlo?“ ptal se jí páníček a utíral si ruce od mouky do zástěry. Panička mu obálku zaraženě podala. Páníček reagoval podobně jako ona. Rozkuchal obálku a začal nahlas číst.

„Milá rodino,“ začal. „S mojí manželkou jsme nedávno prohledávali její rodokmen a přišli jsme na to, že patříte mezi její příbuzné. Babička mé ženy, Mary, pocházela z Čech. Je mi ctí vás tedy pozvat na vánoční večírek na naší jachtě v Biscayne Bay u Miami. Věřím, že naše pozvání přijmete a že dostaneme příležitost se konečně poznat. Potěší nás, i když vezmete vaši Lily – byli jsme úplně nadšení, když jsme zjistili, že loňská Miss Cat patří do rodiny našich příbuzných. Já a Mary se na vás moc těšíme. S pozdravem váš strýček Sam.

P.S.: Posíláme vám i letenky.“

Páníček si musel sednout. Panička si překvapeně zakryla ústa dlaněmi. Já jsem zůstala na polštářku se Santou ležet jako přimražená. Strýček Sam a tetička Mary? Jak to, že jsem o nich nikdy neslyšela? A výslovně si žádají, abych jela s páníčky? Proč?

Na koberec z obálky vypadla jedna menší a složený papír. Panička ho zdvihla a rozložila ho na stůl. Byl to rodokmen paniččiny rodiny.

„Podívej,“ vydechla. „Moje babička měla sestřenici z druhého kolene. Ta emigrovala do Ameriky. A její vnučka je tetička Mary.“

Páníček rozlepil druhou, menší obálku, a její obsah položil na stůl. Byly to letenky. Přesně, jak říkal strýček Sam v dopise.

„Tak já jdu balit!“ zakřičela radostně panička. Takhle vzrušenou jsem ji viděla jen zřídka.

„Zadrž,“ zastavil ji páníček. „Co když jsou to nějakí podvodníci?“ Přesně to jsem si myslela i já.

„Jak by podvodníci zjistili všechno o naší rodině?“ argumentovala panička. „Sestřenice z druhého kolene mojí babičky opravdu emigrovala do Států. To mi říkala maminka. No a tam se vdala a narodila se jí tetička Mary. Dává to naprostý smysl.“

Páníček ještě chvíli hleděl na rodokmen a podrbal se váhavě na hlavě. „Tak jak myslíš,“ položil papír na stůl. „Donesu z půdy kufry,“ rozhodl se a vyrazil po schodech za paničkou. Tu jsem slyšela,

jak už se hrabe ve skříni a u toho si zpívá nějakou divnou, falešnou melodii, kterou jsem identifikovala možná jako nějakou nepovedenou předělávku „Jingle Bells“.

Asi do desíti hodin večer už v předsíni stály kufry napěchované všemi možnými věcmi, od svátečního oblečení na vánoční večeři, přes moji santovskou čepičku, až po „Christmas crackers“ (papírové roury, které když roztrhnete v půlce za každý konec, zavalí vás drobné dárečky – panička je ještě odpoledne běžela koupit). Mimo to pániček také zabalil pořádnou krabici českého cukroví, ať prý „v té Americe vidí, co se jí u nás“. Dopisem od strýčka Sama byly definitivně pohřbeny Vánoce jako „svátky klidu a míru“.

„Máme všechno?“ slyšela jsem paniččin vzrušený hlas a najednou se taška, ve které jsem byla schovaná, otřásla. Do své cestovní tašky bych si sama pochopitelně nevlezla, nesnášela jsem ji. Nacpali mě tam, protože už se odjíždělo na letiště. Strýček Sam se ukázal jako velký risker – letenky nám objednal už na den potom, co přišel dopis od něj a od tetičky Mary.

„Promiň, Lily,“ omluvila se mi rychle panička, když jsem z tašky podrážděně zamňoukala. Najednou mě někdo zhurta popadl a můj žaludek se zhoupl jako na kolotoči. Fuj. Tak ti děkuji, strýčku Same. A tetičko Mary. Kdybyste si výslovně nepřáli, že mám jet s páníčky přes půl světa, zcela určitě by mě nechali doma a já bych si mohla užít pohodové Vánoce s Billem, Sissinkou, Benem a kamarády ze Zapadákova.

Dalších asi dvanáct hodin jsem neviděla prakticky nic jiného než látkové stěny své cestovní tašky. Na letišti mi sice panička tašku na chvíli rozeplula, ať se mi neudělá špatně. Na pařížském letišti, kde jsme přestupovali na letadlo do Miami, se ještě stihli páníček s paničkou pohádat, jestli budu cestovat v zavazadlovém prostoru, nebo jestli mě vezmou s sebou na palubu. Bohužel vyhrál páníček, tudíž jsem oba lety strávila ve své cestovní tašce v zavazadlovém prostoru. Naštěstí mě pracovníci letiště strčili ještě do kovové klece, takže jsem se nemusela bát, že by mě rozmáčkl nějaký kufr. Ale že by se mi tím úplně ulevilo, to se vůbec říct nedá. Sice jsme letěli v noci, ale celou dobu byl v nákladní části letounu slyšet burácející motor, takže se vůbec nedalo spát. O tom benzinovém smradu se ani nebudu

zmiňovat. Jen těžko jsem krotila představu, že páníčkovi, který mě poslal sem a sám si hověl na palubě letadla, poškrábu obličej sotva co mě pustí z tašky.

Po spoustě vleklých hodinách se mi jaksi taksi podařilo zamhouřit oči. Chvilíčku jsem klimbala, když mě ze spánku vyrvali neúprosní pracovníci letiště. Přes síťku na boku tašky jsem zahlédla denní světlo. Vytáhli mě z kovové klece, což byla dost úleva, ale ještě jsem neměla vyhráno. Konečná úleva nastala, až když mě v příletové hale vyzvedli pánícci.

„Co jsi to měl proboha za nápad, strčit kočku do zavazadlového prostoru? Podívej se, jak ta chudinka vypadá! Tomu se říká týrání zvířat,“ vyhubovala panička páníčkovi hned, jakmile rozepla zip na mé cestovní tašce. Obrovská dávka světla v letištní hale mě po devíti hodinách ve tmě skoro oslepila.

„Vyčítej to tomu svému povedenému strýčkovi,“ osopil se na ni páníček. „Pokud je to opravdu tvůj strýček,“ dodal už tišeji a panička šokovaně otevřela pusu.

Jejich hádku přerušil nějaký muž v obleku. Oslovil paničku anglicky a ta se kompletně rozzářila, div ho neobjala. Že by strýček Sam?

„Mamí, co je to za pána?“ křičela na celou halu Růženka, jedno z dvojčat páníčka a paničky.

„To je řidič strýčka Sama, zlatíčko, doveze nás na strýčkovu a tetiččinu jachtu,“ vysvětlila jí láskyplně panička. Řidič se nabídl, že odnese naše zavazadla a vydal se i s kufry před letištní halu, aniž by čekal na páníččinu odpověď.

Tak podle dosavadních zjištění se strýček Sam a tetička Mary jeví jako pořádní zazobanci. Jachta, řidič...klidně bych se vsadila, že o jejich luxusní vilu se stará armáda personálu. A ta zjištění se pouze potvrdila, když jsem uviděla jejich, asi ne jediný, luxusní bourák stát před halou. Než se pánícci s dvojčaty pověšenými na jejich nohách dosmýkali k autu, řidič už v něm měl narovnána naše zavazadla. Konečně jsme poněkud chaoticky nastoupili a řidič pobídl auto směrem k městu.

Jachta strýčka Sama parkovala v přístavu u Miami Beach. Mimo to, že to byla největší loď v kotvišti, tak vypadala, jako by se

strýček s tetičkou přihlásili do soutěže o nejlepší vánoční výzdobu, kterou vyhlásil loni v Zapadákově náš starosta. Obtěžkávaly ji tuny zvonečků, rolníček, světýlek a bůhví čeho všeho. Do jednoho okna se snažil vloupat Santa – prozatím neúspěšně, neboť stále visel na žebříku. Všech těch ozdob bylo tolik, že bych se ani nedivila, kdyby se strýčkova loď s námi potopila.

Řidič nám vyložil kufry a vedl nás po úzkých kovových schůdcích do útrob plavidla. Rychle nám i s našimi zavazadly zmizel z očí a my jsme se ocitli v něčem, co by se dalo nazvat obývací pokoj, na jachtu dost velký. Stál tam dlouhý stůl s luxusními židlemi, krb a pohovka ve tvaru kruhu. Uprostřed ní stál k nám obrácen zády docela nízký muž, který byl trochu při těle. Pomalu se otočil na nás.

„Rodino.“ Byl to strýček Sam osobně.

„Ahoj strýčku,“ zakřičela Růženka, jejíž nožky se houpaly páníčkově za krkem.

Strýček Sam se usmál od ucha k uchu. „Ty jsi hodné děvčátko, jakpak se jmenuješ?“ Růženka strýčkovi představila celou naši rodinu, včetně mě.

„Lily,“ měřil si mě strýček Sam pyšným pohledem. Natáhl se a pohládl mě. Trochu mě to znervóznilo, ale strýček byl neskonale milý, takže jsem se nechala.

„Jsem moc rád, že jsme se konečně poznali,“ usmíval se stále strýček. Posadil si za krk Martínka, Růženčino dvojče. „Pamela se na vás už neskutečně těší, každou chvíli by měla být dole,“ vysvětloval nám.

„Kdo je Pamela, strýčku? A kdepak je tetička?“ švitořila Růženka. Strýček mírně ztuhl, ale dál dělal, jako by se nic nestalo.

„Pamela je...naše kuchařka,“ vymáčkl ze sebe. „Ted’ jsem myslel tetičku Mary,“ smál se. „Ale Pamela se na vás taky moc těší,“ pohládl Růženku po hlavě.

Růženka se nadechla, aby ještě něco namítla, ale najednou se ozvaly hlasité kroky na schodech. Objevila se dlouhovlasá blondáta dáma s několikacentimetrovými červenými nehty oblečená v luxusním kožichu. Tetička Mary. Šokovalo mě, jak může chodit na tak vysokých podpatcích a nezvrtnout si přitom kotník.

„Ahoj!“ rozzářila se a rychlým, ale elegantním krokem se

přiblížila k páníčkům. Oba je pevně objala. Páníček překvapením vytřeštil oči.

„Já jsem se na vás tak těšila,“ spráskla ruce tetička a pohladila Růženku a Martínka po vlasech. Pak si všimla mě.

„Ty budeš Lily, že?“ usmála se tetička Mary a začala mě drbat za krkem. Pak mě mírně zvedla a začala mě chovat. Ovládala jsem pokušení vyskočit tetičce z náručí, vsoukat se někam za skříň a vylézt až po Vánocích. Proti rozmazlování jsem nic neměla, ale čeho je moc, toho je moc.

Tetička Mary mě našťěstí položila na gauč a odváděla paničku do prvního patra jachty. Růženka a Martínek přemluvili páníčka, aby se s nimi šel podívat na lodičky a požadovali, aby se strýček Sam vydal s nimi. Strýček se strašně omlouval, že má ještě nějakou práci, ale že je vezme zítra do hračkářství – takové rozmazlování, za pár dní byly Vánoce! Na rozmazlování budou strýček Sam a tetička Mary očividně odborníci.

Zůstala jsem v obýváku sama. Dostala jsem nápad, že bych si trochu zdřímla. Koneckonců v letadle jsem spala možná hodinu a polštářky na pohovce byly neskutečně měkké. Nad únavou ale zvítězila zvědavost. Byla jsem přesvědčená, že se na jachtě strýčka Sama a tetičky Mary skrývá spousta zajímavých věcí.

Rozhodla jsem se začít už v obýváku. Tam se na první pohled zdálo, že tam nic zajímavého není. Poličky zdobily vázy s umělými květinami, klasická americká literatura a jedna stěna byla pokrytá fotkami strýčka a tetičky v rámečcích.

Nahlédla jsem do přihrádky konferenčního stolečku. Válelo se tam několik časopisů. Už už jsem nad tím chtěla mávnout rukou, když jsem si něčeho všimla. Bez nadsázky: málem jsem dostala couravý psotník.

Vytáhla jsem ten výtisk na koberec a civěla jsem na titulní stránku. Byla jsem na ní vyobrazená já na soutěži *Miss Cat* se šerpou a zlatou papírovou korunkou na hlavě. „Miss Cat: seznámení s vítězkou,“ říkal titulek. Časopis se jmenoval „Mazlíček a já“ a byl v češtině. Číslo bylo víc než rok staré, takže jeho vydání sedělo přesně do doby, kdy jsem se stala kočičí miss. Chvíli mě zarazilo, jak může Američanka číst český časopis, ale pak mi došlo, že vlastně tetička

Mary měla babičku z Čech, takže může něco málo z češtiny umět.

Zuřivě jsem nalistovala článek o kočičí soutěži krásy. Úvodní dvojstraně vévodila fotka mě a paničky, jak si přebíráme cenu vítěze *Miss Cat*. Autor článku detailně líčil průběh finále soutěže a našla jsem i odstavec čistě o mě. Přejel mi mráz po zádech, protože všechny informace byly pravdivé.

„Mazlíček a já“ ale nebyl jediný časopis, který se o mně zmiňoval. Našla jsem ještě jeden lifestylový časopis, tentokrát v angličtině, kde *Miss Cat* věnovali taky krátkou zmínku. Proč si jenom tetička Mary schovávala články o mně?

Dny ubíhaly. Čas strávený na jachtě plynul pomalu a dost jednotvárně. Panička a tetička Mary si několikrát vyjely do města na nákupy, strýček Sam měl neustále nějakou práci a dvojčata si naprosto zamilovala miamský přístav. Jenom já jsem se celé dny potulovala po jachtě a hledala aspoň něco zajímavého. Tetička Mary mě neustále chovala a zahrnovala mě všemožnými dobrotami. Takřka se nestalo, aby kolem mě tetička Mary prošla a nepohladila mě.

Z ponorkové nemoci mi pomohlo i to, že mě páníček s Růženkou a Martínkem vzali jednou do blízkého parku, kde jsem se aspoň trochu nadýchala čerstvého vzduchu. Pravda, jachta sice měla terasu, ale vzhledem k tomu, že se za celou dobu, co jsme na ní byli, nehnula z místa, pohled na mrakodrapy v centru města už mě dost nudil.

Rozptýlení přišlo den před oficiálními americkými Vánocemi, tedy na Štědrý den. Strýček Sam a tetička Mary se na Štědrý večer rozhodli na jachtě uspořádat vánoční večírek s řadou hostů. Brzy ráno přijela úklidová služba a dokonale vycídila jak přízemí jachty, kde bude večírek probíhat, tak ložnice v patře, kde budou ubytováni jistí vznešení přátelé, kteří nežijí v Miami. Oni vznešení přátelé strýčka a tetičky se na jachtě začali objevovat už na Štědrý den ráno.

„Same!“ probudil mě křik přes celý obývací pokoj. Včera večer jsem tu usnula u televize. Strýček a tetička sledovali s páníčky Lásku nebeskou, prý oblíbený film tetičky Mary. Po odjezdu úklidové služby se mi podařilo ještě na chvíli zamhouřit oči.

Tetička Mary důrazným krokem kráčela k pracovně strýčka Sama. Celou dobu jsem ji pozorovala. Bylo to poprvé, co kolem mě prošla bez povšimnutí.

Tetička Mary pootevřela dveře od strýčkovy pracovny. „Same,“ zopakovala netrpělivě. Strýček Sam vzhledl od počítače.

„Co se děje, Mary? Hoří snad?“ utahoval si z manželky. Tetička Mary se na něj vyčítavě podívala.

„Přijeli Smirnovovi,“ hlásila strýčkovi. „Pojď je přivítat,“ popoháněla ho.

Podobně to probíhalo celý den. Tu hosté z Británie, sem návštěva z New Yorku, dokonce přiletěl nějaký obchodní magnát z Japonska. Já jsem si po celou dobu držela svoje místo na gauči a zvědavě natahovala krk. Nejvíc mě zaujali Smirnovovi, přátelé strýčka a tetičky z Petrohradu. Pan Smirnov se zdál celkem normální (až na to, že byl extra bohatý), zato paní Smirnovová vypadala, jako by vyskočila z katalogu od Diora. Během dne dorazil jeden z bývalých prezidentů Spojených států s manželkou, příslušníci španělské královské rodiny, a dále i blízké kamarádky tetičky Mary, se kterými se seznámila kdysi dávno na nějaké soutěži krásy. To byla pro mě zajímavá informace. Další věc, co jsem měla s tetičkou Mary společného bylo, že jsme se obě účastnily soutěže krásy. Já ji tedy vyhrála, ale to nestojí za řeč.

Než večírek vypukl, panička mě nemilosrdně odtáhla z mého pozorovacího místa v obýváku, aby mě nastrojila. Sice jsem se bránila, ale povedlo se jí mi vyfoukat srst, takže jsem ji teď měla načechranou jako vlasy paní Smirnovové. U krku mi uvázala rukou mašličku se zlatým lemem a na hlavu mi nasadila moji santovskou čepičku. Sama měla na sobě modré koktejlové šaty a lodičky na vysokém podpatku. Vlasy jí kadeřnice, která jachtu navštívila odpoledne, vyčesala do obrovského drdolu.

„Ty jsi krásná,“ obdivovala mě panička a ustoupila mi ze dveří, abych se mohla vrátit na své pozorovací místo do obýváku. Tam už atmosféra byla čím dál tím napínavější. U baru hrál klavírista *Last Christmas* a spoustu dalších vánočních hitů, hosté popíjeli šampaňské a všude byl slyšet smích. Naše dvojčata si hrála s dalšími dětmi vznešených přátel tetičky a strýčka, přičemž Růženka vrazila hlavou do hrany stolu a dcera japonského obchodního magnáta jí bouli začala

pofoukávat. Příslušnice španělské královské rodiny o něčem vášnivě diskutovala s miliardárem z New Yorku.

Hovor utichl, když se otevřely dveře a do sálu vstoupil strýček Sam a tetička Mary. Strýček měl na sobě sametový smoking a tetička pro štědrovečerní oslavu zvolila róbu karmínové barvy.

Strýček Sam vzal do ruky skleničku s vínem a postavil se doprostřed skupinky hostů. „Na klidné a společně strávené Vánoce,“ pronesl přípitek a hosté si mezi sebou začali ťukat skleničkami. Po přípitku se hosté přesunuli do jídelny a personál začal nosit na stůl. Do puntíku naplánovaný průběh oslavy však přerušila tetička Mary.

„Připijme ještě na zdraví našich milovaných příbuzných a jejich rozkošné kočky Lily,“ prohlásila slavnostně a položila si mě na paži. Dcery vznešených přátel strýčka a tetičky mě začaly obdivovat a hladit a moje panička se chovala naprosto nevhodně. Místo toho, aby mě zachránila z jejich spárů, tak si pyšně stoupila vedle tetičky Mary a pochlubila se, že jsem loni vyhrála prestižní soutěž krásy *Miss Cat* v Los Angeles. Skupinkou vznešených přátel strýčka a tetičky se proneslo obdivné „ó“. Jedna z malých holčiček se tetičky Mary zeptala, jestli si mě může vzít domů. To tak.

Konečně mě nechali na pokoji. S úlevou jsem se vrátila na své místečko na gauči. Bohužel jsem se ale radovala předčasně. Ve skutečnosti končil klid a začínala bouře, aniž bych o tom věděla. Takové to první stadium bouře, kdy končí ticho a klid a začíná divoce foukat a na zem dopadají první kapky deště.

Uvedla to Růženka, už očividně vykurýrovaná z jejího zranění. Přiběhla ke mně a vylezla nahoru na gauč. Pak mě beze slova popadla a odnesla si mě ke slavnostně vyzdobené tabuli. Tetička Mary, která mimochodem přicházela z kuchyně s plnou miskou masa, spráskla ruce, když uviděla Růženku, jak se drápe na svou židli.

„Růženko, ty jsi zlatíčko!“ usmála se na svoji neteř. „Přece bychom Lily nenechali hladem,“ chválila děvčátko a položila na zem tu misku, kterou před chvílí nesla v ruce. Byl to krocan. Jen kousky masa. Akorát měly takovou zvláštní barvu.

„Necháme Lily papat, ano?“ navrhla Růžence tetička Mary, láskyplně ji vzala za ruku a odvedla ke stolu. Růženka roztomile přikývla. Její červené nabírané šatičky jí moc slušely.

Začala jsem prohlížet svou porci. Maso mělo opravdu jinou barvu než to, co pojídali hosté strýčka a tetičky. Bylo nažloutlé. Napadlo mě, že ho asi připravili jinak než to pro návštěvu, protože z toho by mi možná bylo špatně. Přeci jen jsem ale nebyla stoprocentně přesvědčená, že je moje večeře v pořádku. Přičichla jsem k ní a musela jsem pokrčit nos znechucením. Krocan hořko-kysele smrděl, až se mi z toho naválilo. A pak jsem udělala tu nejhoupější věc, co jsem mohla. Vzala jsem do pusy trochu masa. Ještě jednou. Potřetí. Krocan chutnal...k čemu jen bych to přirovnala? Zkrátka jako zkažená zelenina. Nějaká zelenina. Jaká? Tehdy už to můj žaludek nevydržel, zakuckala jsem se a vyzvracela přímo do své misky s večeří.

Hosté utichli. Přestaly cinkat příbory, hovor u stolu se zastavil. Všichni zírali jenom na mě. Když si tetička Mary uvědomila, co se stalo, vypadala dost utrápeně. Okamžitě se zvedla ze židle, pohotově svolala číšníky a sledována někdy znechucenými, někdy lítostnými i zmatenými pohledy (ten paní Smirnovové byl obzvlášť otrávený) vyrazila ke mně.

„Ale ne,“ zoufala tetička Mary. „Chudinko malá, co jen s tebou? To maso muselo být nějaké zkažené.“ Zvedla mě z podlahy a začala mi ušpiněnou srst drhnout papírovým ubrouskem. Bylo mi do pláče. Ztrapnila jsem celou naši rodinu.

„Odneste to maso do kuchyně, ať se na to někdo podívá,“ rozkázala tetička Mary jednomu číšníkovi, který misku rychle zvedl a odběhl k šéfkuchaři.

Tetička Mary mě přestala pucovat. „Pojď, drahoušku, odnesu tě k sobě do ložnice. Tam o tebe bude postaráno,“ slíbila mi a vydala se ke schodům do prvního patra. Strýček Sam mezitím obratně změnil téma u slavnostní tabule. Všichni hosté na večírku se vraceli do předchozí nálady. Jen Růženka a Martínek nepozorovaně seskočili ze židlí a rozběhli se za tetičkou.

„Tetičko, co se stalo? Kam Lily neseš?“ ptal se naléhavě Martínek. Tetička Mary mu konejšivě položila ruku na rameno.

„Lily se udělalo špatně, víš? Nesu ji pryč, ať se jí udělá zas líp. Ale neboj, ona se uzdraví,“ uklidnila obě dvojčata a ta se zaraženě vrátila ke stolu.

Tetička Mary důrazně kráčela chodbami jachty se mnou na předloktí. Dorazila do své ložnice, kde mě dost nemilosrdně položila na postel a zase místnost opustila. „Kam šla?“ divila jsem se v duchu. Čekala jsem, že neprodleně zahájí léčebnou kúru. Třeba šla pro nějakou služebnou, aby nezanedbávala hosty dole na večírku, napadlo mě. Tak to asi bude.

Začala jsem se rozhlížet po pokoji. Tetička měla v ložnici širokou king-size postel, soukromou koupelnu a balkon s malou vířivkou. Na stěně u dveří visely poličky, které zdobily nepochybně tetiččiny památky na soutěž krásy, kterou před více než třiceti lety vyhrála (jak se nám nezapomněla pochlubit hned první den po příjezdu). Poznala jsem to podle fotek v rámečku, kde pózovalo několik slečen s šerpami na šatech – asi finalistky. A ta s tou korunkou bude tetička Mary, teď vítězka, dumala jsem. Najednou jsem si všimla zarámovaného výstřižku z novin. Popošla jsem blíž ke stěně s políčkami, abych si mohla přečíst, o čem byl. Titulek hlásil: „Vítězkou soutěže Miss Florida se stává Pamela Hamilton“. Proč si tetička Mary schovává článek z jiného ročníku?

Našla jsem si popis pod fotkou u novinového článku, tou samou, kterou měla tetička Mary v rámečku. „Finále Miss Florida 1989 – uprostřed vítězka Pamela Hamilton,“ prozrazoval mi popis. Co to má znamenat? Najednou zařadovala má paměť.

„Pamela se na vás už neskutečně těší, každou chvíli by měla být dole,“ oznamoval nám strýček Sam, když jsme pár dnů před Vánoci přijeli na jeho jachtu. „Kdo je Pamela, strýčku? A kdepak je tetička?“ ptala se tehdy Růženka. Strýček Sam uměl dobře zahrát chybu a rozesmál se, že to popletl – samozřejmě že myslel tetičku Mary, Pamela je jejich kuchařka, ale že ta se na nás taky těší. Já věděla, že jsem to jméno už slyšela!

Najednou jsem uslyšela rázné kroky na chodbě. Trhla jsem sebou a vyskočila zpátky na postel. Kroky doprovázely i hlasy. Čím blíže přichozí byli k tetiččině ložnici, tím se jejich slova stávala zřetelnějšími. A v tu ránu mě polilo horko.

„Máš s sebou to anestetikum?“ ptal se jeden z nich mužským hlasem. Strýček Sam! uvědomila jsem si s hrůzou. A co je to anestetikum?

„Mám. I záložní,“ ujistil ho ten druhý, ženský, který nepochybně patřil tetičce Mary. Najednou už nezněl tak mile a přívětivě.

Najednou někdo rozkopl dveře do ložnice. Byli to oni dva. Nemýlila jsem se – strýček Sam a tetička Mary. Strýček nesl látkový pytel. Než jsem se vůbec stihla zorientovat, tetička Mary vytasila injekční stříkačku, zabodla ji do mě a...

Probudila mě náhlá vlna chladu. Celá záda jsem měla mokrá. Málem jsem sebou trhla, ale zkameněla jsem, když jsem někoho uslyšela.

„Co to vyvádíte, člověče?“ nadával někomu strýček Sam. Vůbec nic jsem neviděla. Olízla jsem si čumáček. Byl slaný.

„Zbláznil jste se? Málem jsme se převrátili,“ přidala se ke svému manželovi tetička Mary.

„Milý Francesco, sice jsem slíbil, že vás odsud odvezu, ale pořád vás můžu odvést do zátoky a překlomit do toho ledového moře,“ varoval strýčka Sama třetí, neznámý hlas. Francesco? Nemluvil snad strýček Sam? Nebo žádní strýček Sam a tetička Mary neexistují? Už jsem si to popravdě začínala myslet.

„Tak prosím objed' tu jachtu a dovez nás k čokoládovně,“ požádal neznámého strýček Sam.

Snažila jsem si utřídit myšlenky v hlavě. Sice jsem vůbec netušila, co se mnou chtějí dělat, ale bylo mi jasné, že se nesmím ani hnout. A taky že nejspíš nebudou strýček Sam a tetička Mary. V duchu jsem si shrnula to, co zatím vím: naši „strýček a tetička“ si s nejvyšší pravděpodobností skryli svou identitu. Otázka: proč? Naši domnělí „strýček s tetičkou“ mě uspali tím, co měla „tetička“ v té injekci. V tom pytli, který „strýček“ nesl, jsem teď nejspíš nacpaná. A teď mě vezou asi na člunu, který řídí ještě někdo třetí, do jakési čokoládovny. Nějak to nedávalo smysl.

Člun sebou najednou trhl. Jeho řidič zprudka zastavil. „Strýček“ s „tetičkou“ mu krátce poděkovali a vystoupili na břeh. Pak mě chvíličku někam nesli a o ničem se nebavili. Prošli nějakými kovovými dveřmi, které jeden z nich otevřel s hlasitým zavrváním. Rozsvítilo se studené světlo. „Tetička Mary“ mě někam položila a jejich kroky někam odezněly. Teď byla moje šance. Když všude

nastalo ticho, vystrčila jsem hlavu z pytle a obhlédla situaci. Nikde nikdo. Tiše jsem z pytle vyklouzla a schovala jsem se za jeden ze zásobníků. Po chvilince nakráčeli „strýček“ s „tetičkou“ tam, odkud jsem před chvílí unikla. „Tetička“ sebou trhla.

„Kde je?“ zvedla rozčileně prázdný pytel. „Strýček“ vyvalil oči a začal se rozhlížet.

„Utekla,“ zhodnotil a u toho se mračil tak, až mi přejel mráz po zádech. „Pojď, Pamela,“ vyzval „tetičku“ a sebral pytel, ve kterém mě odvezli z jachty. „Nemá kam utéct, všechny východy jsou zavřené,“ řekl a vyrazil směrem k zásobníku, kde jsem se schovávala já. Byla jsem v pasti.

Vystřelila jsem zpoza zásobníku na kovové schůdky na spojovací můstky mezi jednotlivými továrními linkami. „Tam je!“ zakřičela Pamela. „Strýček Sam“ se rozběhl za mnou. „Nám neutečeš, ty mrňavá potvoro,“ prskal.

Zajela jsem za jeden výrobní pás. Mezi ním a dalším zásobníkem s váhou se nacházela malá skulinka, do které jsem se vmáčkla a modlila jsem se, aby mě tam neobjevili.

Karolína Příbylová O4.A

Olympiády a soutěže 2021/2022

Matematika, fyzika

Matematické olympiády se mohou letos účastnit všechny ročníky rozděleny podle kategorií. První je na řadě školní kolo kategorie A, tedy 3. a 4. ročníky, septimy a oktávy. Fyzikálních olympiád se též mohou zúčastnit všechny ročníky nižšího a vyššího gymnázia. Více informací o zadání a termínu odevzdání olympiád najdete na stránkách matematickaolympiada.cz a fyzikalniolympiada.cz.

Biologie, chemie

Pokud máte zájem zúčastnit se některé ze soutěží v oboru biologie, chemie, ekologie, zeptejte se svého vyučujícího, organizátora olympiády nebo Mgr. G. Svobodové. Dále také můžete informace hledat na stránkách biologickaolympiada.czu.cz a olympiada.vscht.cz.

IVT, programování

Pokud vás zajímají roboti a nadčasová technologie, můžete se zúčastnit Opavského Robo-cupu. Soutěž je určena pro studenty středních škol a přihlášky můžete podávat do 3.12. 2021 na stránkách opavsky-robocup.slu.cz.

SOČ

Smysl SOČ, neboli Středoškolské odborné činnosti, spočívá nejen v možnosti získat nové poznatky v oboru svého zájmu, ale i v navázání nových kontaktů, osvojení si etiky vědecké práce a základů společenského chování. Úspěšnému řešiteli SOČ se otevírají dveře na akademickou půdu, popřípadě do světa obdobných přehlídek na mezinárodní úrovni. Pokud byste měli zájem, více informací najdete na stránkách soc.cz.

Viktorie Kratochvilová O6.A

Taneční kurzy

To snad není možný! Zítra vysvědčení a po prázdninách druhák. Že bych snad něco prospal? Vždyť jsem před chvílí udělal přijímačky. Teď si budu užívat prázdnin. A do tanečních daleko, nebo snad ne?

Prázdniny utekly jako voda, znovu první školní den... a nová informace. Od podzimu začnou taneční kurzy. Paráda! Bude to prima, zaradoval jsem se. A pak jako blesk z čistého nebe mě polil pot. Nemám oblek!!! Rychle jsem volal tátu, že máme problém. On to naštěstí tak černě neviděl. „Přece se nebudu spoléhat na tebe, všechno už je zařízené, jeden máme odložený a zítra si ho půjdeš vyzkoušet.“ Oblek seděl výborně, vzali jsme i dvě košile. Taneční boty jsme naštěstí koupili již koncem srpna.

V té době situace s pandemií vypadala dobře, žádný náznak blížící se katastrofy. Pátek, super termín, to si ty lekce budeme moci pořádně užít. Posezení po tanci bylo domluveno a někteří, pro ladnější pohyb, si lokli už před začátkem první lekce. Nestihl jsem se ani nadechnout a už mě při vstupu do budovy upozorňovali na nenasazenou roušku. Všichni vypadali krásně, ať už holky s vlajícími sukněmi nebo my, chlapci, vypadající trochu mužněji v nových oblecích. Jen ty roušky z nás dělaly trochu anonymní tvory. Šestá hodina odbila a my se přesunuli do sálu. Zde jsme se posadili na židle a vyčkávali příchodu tanečního mistra. Přiznám se, byl jsem docela nervózní.

Po krátké přednášce o tom, co a jak, jsme začali základními kroky waltzu. „Pánové a dámy, zadejte se,“ ozvalo se. Trochu panika, ale naštěstí jsme ve třídě již měli předem domluvené taneční partnerky. Vytvořili jsme páry, naučili se základní taneční držení a v tomto rozpačitém objetí jsme zkoušeli tancovat waltz. Byl to velice zvláštní pohyb. Chvilí jsem si připadal, že to snad i zvládám, nášlap – pata – špička – raz – dva – tři. A nová volenka. Tím skončilo moje zvládání první lekce. Změna partnerky a tanečního rytmu mě srazily na kolena. Nakonec jsme si to ale všichni užili. Ani kolibřík by nestihl mávnout křídlem a počty nakažených začaly stoupat... a to byl předčasný konec našich tanečních.

Rok uplynul, nastoupili jsme zpátky do školy a loňské taneční kurzy nám naštěstí přesunuli na nové pololetí. Taneční začaly bez problémů, oblek i boty naštěstí nezestárly. Pátou lekci jsme měli „prodlouženou“ a to bylo něco! Všichni v kostýmech. Kluci si prohodili outfity s holkami a přišli v sukních. Musím říct, že tančení v sukních přineslo zajímavé poznatky pro pány. Oproti obleku vám není teplo a příjemně vám profukuje mezi koleny. Nikdo si nohu nezlomil, taneční boty jsme si naštěstí nechali pánské.

Minulý týden byl ve znamení tanga. Dramatický tanec prý plný vášně. Párkrát jsem si spletl kroky a omylem kopl partnerku. Vždy mi to vrátila s tím, že se prý taky spletla. Jednou jsme dokonce natáhli krok tak, až došlo ke srážce s židlemi lemujícími sál. Člověk by musel mít oči i vzadu...

Taneční jsou skvěle strávené chvíle s naší třídní partou. Jen doufám, že nám v prosinci nezruší věneček. Bez něho by to přece nebylo ono, nebo snad ano?

Max Trunečka, O7.A

Kulturní rubrika

Pozvánka do kina: *Není čas zemřít*

Není čas zemřít je dvacátý pátý film o tomto drsném, avšak galantním agentovi britské tajné služby MI6. Premiéra této „bondovky“ byla, po dlouhém posouvání termínu, 28. září roku 2021 na Zurich Film Festival. Tento film režirovaný Cary Joji Fukunagem se natáčel na mnoha krásných místech, jako je Norsko či Jamajka, ale samozřejmě také Londýn. Scénář tohoto filmu obstarali Neal Purvis, Robert Wade, již zmiňovaný Cary Joji Funkunaga a Phoebe Waller-Bridge. Kamerou natáčel Linus Sandgren. Hlavní roli si v tomto filmu zahrál Daniel Craig (James Bond), dále pak francouzská herečka Léa Seydoux (přítelkyně Jamese, Madeleine), nebo také hlavní „záporák“ Rami Malek (Safin).

James Bond, jakožto agent ve výslužbě, si užívá zasloužené dovolené na Jamajce. Z pohody ho ovšem dostane jeho starý přítel Felix ze CIA, který ho poprosí o pomoc. Jeho mise spočívá v záchraně uneseného vědce, který má pomáhat na vývoji záhadné technologie. Bond ovšem během vyšetřování narazí na nevyzpytatelného zločince, kterým je právě Safin, který používá onu nebezpečnou, ničivou technologii. Jakmile James zjistí, kde Safin provádí své zločinecké plány, okamžitě se na místo vydává.

Není čas zemřít je velice povedený film, který se jistě oplatí vidět. Je zde spousta napínavých i dojemných scén, které do filmu perfektně zapadají. Dle mého osobního názoru je to jeden z nejlepších filmů o Jamesovi Bondovi, který jsem kdy viděl.

Michal Synek O6.A
zdroj: csfd.cz

Historická rubrika

Sametová revoluce

Jako sametovou revoluci označujeme vyústění akcí demonstrantů a disidentů proti komunistické straně, které vedly k pádu komunismu v ČSSR a odchodu ruských vojsk z území. Stalo se tak 17. listopadu 1989 a dodnes si onen den připomínáme svátky Den boje za svobodu a demokracii a Mezinárodní den studentstva. Ale co vlastně tomu všemu předcházelo?

První semínko k pádu strany zasadily události pražského jara.

Ty byly ale zanedlouho násilně potlačeny vojáky Varšavské smlouvy – okupanty. Většina politiků, jež nahradili komunistické úředníky,

byla odvléčena do Moskvy, kde byli donuceni odvolat již trvající reformy. Období po roku 1968 se nazývá normalizace.

Představitelé pražského jara byli postupně nahrazováni lidmi věrnými ke komunismu. Občané si však zapamatovali atmosféru pražského jara a nebáli se při různých příležitostech projevovat svůj nesouhlas s demonstracemi. Komunisté začali budovat takzvaný reálný socialismus. Ten měl za úkol přesvědčit občany o správnosti komunismu pomocí manipulativních seriálů a estrád. Začaly se také masivně budovat infrastruktury jako sídliště, dálnice, metra, přehrady či jaderné elektrárny. Ačkoliv většina obyvatel si na nový režim zvykla, byli zde i tací, kteří ostře komunismus kritizovali. Pro ně se ustálil název disidenti. Patřil k nim například i Václav Havel. V roce 1977 vydali Chartu 77, kde upozornili na porušování lidských práv a svobod v zemi. Disidenti byli pochopitelně pronásledováni.

Na konci osmdesátých let se začaly objevovat další protestní akce. Jednou z nejvlivnějších byl Palachův týden v lednu 1989.

Téhož roku, 17. listopadu, se konala demonstrace studentů, která byla brutálně rozehnána policií. Hlav-

ními znaky protestů se stali zdvižené prsty do tvaru „V“ a svazek klíčů. K protestům se začali přidávat i umělci, dělníci v továrnách a postupně také další města, a nakonec i Slovensko. Komunismus padl. Prezidentem byl jmenován Václav Havel.

Roku 1990 se z Československé socialistické republiky stala Československá federativní republika. Otevřely se hranice, lidé mohli opět svobodně volit a podnikat, navracel se zpátky zabavený majetek. V roce 1993 nastala další změna názvu, a to díky dovršení snahy Slováků o rozdělení státu na Česko a Slovensko. V roce 2004 vstupuje ČR do Evropské unie.

Jakub Havel O3.B

zdroje obrázků: Reflex, iRozhlas, Vyšehradskéj.cz

Bitva u Slavkova

Jedna z nejvýznamnějších a nejslavnějších bitev na území ČR se odehrála 2. prosince 1805. Proti sobě stanuly armády Rakouska s Ruskem a Francie. U nás pro ni často zaslechnete přezdívku „bitva tří císařů“, zatímco v zahraničí je známá spíše jako „bitva u Austerlitz“. Byla součástí tzv. napoleonských válek, tedy sérií Napoleonových tažení přes starý kontinent doprovázených císařovým úmyslem stát se „pánem Evropy“.

CO BITVĚ PŘEDCHÁZELO

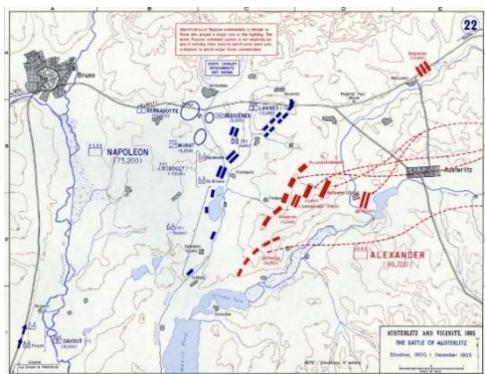
Ještě než vůbec ke střetnutí u Slavkova došlo, Napoleon a jeho armáda absolvovala úspěšné tažení na západě Habsburské monarchie. Trvalo to dva měsíce a francouzská vojska během něj donutila rakouskou armádu kapitulovat (to se stalo v Bavorsku). Francouzi Rakousko zatláčili přes Dolní Rakousko (oblast kolem Vídně) až k Olomouci. Tam byla armáda vyčerpaná dlouhými přesuny posílena dalšími ruskými oddíly. Vládci Rakouska a Ruska, císař

František I. a car Alexandr I., byli přesvědčeni o tom, že mají vítězství „v kapse“. Vypracovali plán ofenzívy (útoku) proti Napoleonovi, přičemž nemysleli na to, že jim ze severní Itálie míří na pomoc silná armáda arcivévody Karla, mladšího bratra Františka I. Zdání ale někdy klame – s citelně větší armádou spojenců by se mohlo zdát, že porážka bude uštědřena Francii. Nemůžeme ale zapomenout na její velikou výhodu, a sice že Napoleon byl vynikající stratég. Jakmile 90 tisíc spojeneckých vojáků opustilo Olomouc, vydali se k Brnu a 2. prosince se armáda střetla s Napoleonovými oddíly. Ty čítaly asi 70 000 – 75 000 mužů.

PRŮBĚH BITVY

V brzkých ranních hodinách se vojska seřadila do výchozího postavení. Nesmíme zapomínat i na to, že v rusko-rakouském vojsku panoval vcelku chaos. Pokyny byly vydávány v němčině, čemuž nerozuměli ruští vojáci a překlad do ruštiny zabral hodnou chvíli. Rusko-rakouské oddíly obsadily Pratecké návrší. Při svítání přetrvávala hustá mlha, což spojeneckou armádu znevýhodňovalo – opar ležel v údolí Zlatého potoka pod Prateckým návrším a schovávala se v něm francouzská armáda. Bitva odstartovala úderem spojeneckých jednotek na jižní křídlo francouzské armády

rozkládající se u vesnice Sokolnice. Rakušané s Rusy chtěli přehradit francouzským oddílům cestu na Vídeň (tzn. na jih). Tím oslabili svůj střed na Prateckém kopci, čehož využil Napoleon a nařídil útok na jeho vrchol. Francouzská armáda po čtyřech hodinách boje prolomila rusko-rakouské

síly na Prateckém návrší. Tím se rakousko-ruské jednotky bojující u Sokolnic dostaly do pasti – Francouzi stáli jak před nimi, tak na ně útočili z týlu od Prateckého kopce. Spojencům tak nezbylo nic jiného než se vydat na ústup přes zamrzlé rybníky na jihu od bojiště, což nemohlo skončit jinak než katastrofou – francouzské jednotky na ledě pobily zbytek rakousko-ruské armády.

DŮSLEDKY BITVY

Napoleon v bitvě u Slavkova dosáhl svého největšího válečného triumfu. S výrazně menší armádou dokázal drtivě pobít rakousko-ruské oddíly. Ty se musely s prohrou smířit hlavně kvůli nezvládnutému vedení. Nesmíme zapomínat na to, že v rusko-rakou-

ském vojsku panoval vcelku chaos. Pokyny byly vydávány v němčině, čemuž nerozuměli ruští vojáci a překlad do ruštiny zabral hodně chvil. Navíc spojenečtí generálové Napoleona a jeho válečné schopnosti značně podceňovali, což se jim, jak vidíme, osudově vymstilo. Bitva u Slavkova se stala neopomenutelnou součástí cesty k zániku Svaté říše římské.

Karolína Přibyllová O4.A
zdroje obrázků: geneee.org, austerlitz.org

Malenovská lupná

Začátkem listopadu, dne 6.11., se konala akce Malenovská lupná. Akce se konala v lesích poblíž Malenovic (Zlín) a byla organizována larpovou skupinou Zlišky. Malenovská je simulace bitvy pro milovníky LARPU (live action role play) a historie. Akce byla určena hlavně pro začátečníky, ale mohli jste se zde setkat i s bojovníky, kteří mají s bojem opravdu velké zkušenosti.

Abyste se mohli zúčastnit bitvy, museli jste mít vlastní měkčenou zbraň, kterou Vám zkontrolují, a alespoň jednoduchý kostým (min. tuniku), nejlépe bez dalších moderních doplňků (např. zipů). No, a potom následovala bitva! To ale také není jen tak vrhnout se na druhého bez přemýšlení. Musíte dodržovat pravidla, abyste nikoho svým chováním někomu nezapříčinili úraz. I když je zbraň měkčená, uhození plnou silou bolí také. Bitva měla několik částí, kde se všechny strany vždy utkaly v boji. Letošním cílem stran bylo vyhrát v jednotlivých bitvách, ale také získat Velénův Hradec pro krále Alassara I. Vyhrála strana černá (banditi) a zelená (elfové a lidé pohraniční hlídky), které se spolu dohodly a vyrazily proti zbývajícím dvěma stranám, které se také spojily.

Eliška Tomková O3.B
zdroj obrázku: malenovska.cz

Příběh na pokračování

Tajný plán agentky

Minule jste četli: Bylo odhaleno, že Margaret ve skutečnosti nepracuje jako hlídačka domácích mazlíčků. Lily, Sissinka a Bill zjistili, že u sebe nosí pistoli, kterou má, i když zůstává v jejich domě. Margaret si v jakési databázi osob našla Billova pánička. Nastává tak otázka: kdo je vlastně Margaret?

Pořád jsme v kuchyni stáli jako přikovaní. Od chvíle, co Margaret odfrčela kam jinam než do chatové osady, kde Billovi páničci vlastnili chatu, uplynulo tak půl hodiny. Billa osvítil duch svatý a začal se Margaret prohrabávat v počítači, aby o ní zjistil co nejvíc. Neúspěšně.

„Každý soubor lze otevřít jenom pomocí hesla,“ vzdychl Bill. Já jsem si na něco vzpomněla. „Přes otisk prstu by to nešlo?“ Bill zavrtěl hlavou.

Zkoušel otevírat různé zvláštní programy, které Margaret měla v počítači nainstalované, ale do těch se dostávalo stejně těžce jako do všech dokumentů. Takže opět nic.

„Očividně v nich musí být nějaké obzvlášť tajné informace,“ zamyslela jsem se nahlas. Ještě nikdy jsem se nesetkala s tím, že by někdo měl počítač zabezpečený důmyslněji než heslem, které zadáte pro odemčení systému.

Najednou jsme zvenku uslyšeli zvuk motoru. Sissinka, která hlídkovala u dveří, vběhla do kuchyně.

„Margaret je zpátky,“ hlásila zadýchaně. Bill okamžitě začal uvádět počítač do původního stavu, zavřel ho a nechal ho ležet na stole. Pak se vytratil do zahrady. Já se Sissinkou jsme vyskočily na gauč a tvářily jsme se jakoby nic.

Margaret rázně vstoupila do kuchyně a položila klíče na stůl. Asi se jí mise povedla, byla viditelně klidnější než předtím, než odjela. Usmála se na nás a pohládila mě.

„Už je celkem pozdě,“ prohlásila letmo. „Co kdybychom si dali něco ke svačince?“ zašveholila. Já a Sissinka jsme pozorovaly každý její krok.

„Kdepak máte Billa?“ rozhlédla se a popošla k otevřeným dveřím do zahrady. Jak ví, že se Bill jmenuje Bill? napadlo mě. Všimla si ho sedícího u boudy a hvízdla na něj. Vrátila se ke kuchyňské lince, vytáhla z ní tři misky a naplnila je granulemi. Postavila je vedle jídelního stolu a začala prohledávat ledničku. Vzala si z ní jogurt, do něhož zapíchla lžičku a zprudka se posadila na gauč.

„Dost mě udivuje, jak se chová, jako kdyby jí to tu všechno patřilo,“ sykla jsem potichu Sissince do ucha. Ušklíbla se.

Po zbytek dne se Margaret chovala na její poměry až moc normálně. Asi hodinu si četla milostný román Billovy paničky, který našla na polici. Abych byla upřímná, nečekala bych, že zrovna Margaret bude nadšenec do dílek z červené knihovny. Večer nás zase nakrmila a šla spát celkem brzy, čímž nám pochopitelně nechala prostor na vytváření teorií, kdo by Margaret mohla být.

„Podle té její databáze by se dalo usuzovat, že pracuje pro nějakou kontrarozvědku,“ přemýšlela Sissinka a procházela se po ložnici Billových páníčků, kam jsme se uchýlili, aby nás Margaret neslyšela. „Pořád to ale může být nějaká rozvědka,“ namítl Bill. „No právě,“ souhlasila Sissinka, „a to spíš, jak se mi tak zdá.“

Díky své znalosti detektivek jsem věděla, co je to rozvědka a kontrarozvědka. Rozvědka označuje nějaké špiony, ať už s dobrými, či zlými úmysly. A proti nim táhne kontrarozvědka. Ta může být samozřejmě taky kladná i záporná.

„Takže chcete říct, že Margaret je tajná agentka?“ ujíšťovala jsem se. Sissinka na chvíli zaváhala.

„V zásadě ano. Přesně,“ potvrdila. Bill zavrtěl hlavou.

„Já si myslím, že bude spíš špionka a má nějaké nekalé úmysly,“ pronesl s nedůvěrou v hlase. „Co by členka kontrarozvědky hledala v Zapadákově? Ta pracuje proti zahraniční špionáži a organizovanému zločinu. Nikdy jsem nezaznamenal, že by se tu něco takového dělo.“

„A proč by měl Zapadákov zajímat zahraniční špiony?“ divila jsem se. Bill mě přerušil. „Zahraniční špionáž a organizovaný zločin,“ připomněl mi.

„Nikdy nevíš, co se může dít na pozadí i v tak nudném městečku, jako je Zapadákov,“ namítla Sissinka. Začala jsem se v tom ztrácet.

„Takže podle vás není Margaret z kontrarozvědky, protože v Zapadákově není žádný organizovaný zločin ani špionáž, proti které by bojovala. Čímž je kontrarozvědka mimo hru. Zároveň jste vyloučili, že by Zapadákov zajímal zahraniční špiony, tedy rozvědku. Z čehož vyplývá,“ snažila jsem se nějak shrnout naše teorie a v hlavě se mi vytvářela myšlenková mapa. „Že Margaret přijela do Zapadákova způsobit organizovaný zločin.“

Bill se Sissinkou se chvíli zamysleli. Bylo to dost složité. Nakonec mi to ale oba potvrdili.

„Rozhodně bychom se před ní měli mít na pozoru,“ řekl rozhodně Bill a mně nezbylo nic jiného než souhlasit.

„A taky by stálo za to zjistit, proč navštívila chatovou osadu tvých páníčků,“ dodala Sissinka a otočila se na Billa. „Myslíte si, že tam zítra pojede zase?“

Na to neexistovala žádná jasná odpověď. Proč tam Margaret odpoledne vůbec jela?

„Myslím si, že jsme toho za celý den měli dost,“ zarazila jsem je oba. „Já jdu do postele. Ráno moudřejší večera.“ Ani jsem nečekala, jak zareagují, a vydala jsem se po schodech dolů.

„Počkej, Lily,“ zastavila mě Sissinka. „Myslím, že bychom měli rozestavět hlídky. Margaret je bez debat dost nebezpečná,“ navrhla. Přikývla jsem.

„Správně,“ navázal na ni Bill. „Co kdybych já zůstal na gauči s Margaret, Lily by spala u dveří do zahrady a Sissinka by si lehla k hlavnímu vchodu?“ Ticho. Jenom Sissinka přikývla.

„Dobře,“ souhlasila. „Dobrou noc,“ dodala a vydala se ke schodům.

Rozestavěli jsme se na stanoviště, která nám určil Bill. V přízemí byla tma, Margaret ležela na gauči a tiše chrápana. Bill se stočil k ní na gauč. Dost mě znepokojovalo, že mám spát v místnosti s osobou, která úplně klidně může být zapojená do organizovaného zločinu. Na to jsem ale rázem zapoměla – ticho a tma v místnosti mě ukoľébaly během pár minut.

Druhý den se opakovalo to stejné jako dnes. Margaret nás nakrmila, vzala Billa na procházku a pustila nás ven. Pak jí zase někdo volal a ona se zabarikádovala v koupelně. Svolala jsem poradu do zahradního domečku.

„Je potřeba si na Margaret posvítit,“ rozhodla jsem, když už naše hlídačka ukončila telefonát a jako včera prohledávala svůj notebook a tvářila se u toho tak vážně, jako by odvracela hackerský útok.

„Zas tam hledá něco o tvém páníčkovi,“ oznámila Billovi Sissinka a on zbledl.

„Proč ji to pořád zajímá?“ divil se a rozhodil tlapkami. Sissinka pokrčila rameny.

„Myslím, že má zas namířeno do chatové osady,“ usoudila jsem a najednou mě políbila múza. „Schováme se do jejího auta. Ona odjede, aniž by si něčeho všimla, a my pak budeme pozorovat, co plánuje.“

Sissinka se obdivně ušklíbala. „Souhlasím.“

O pár minut později jsme stáli před Margaretiným autem. „No jo,“ zarazil se Bill, „ale jak se chceš dostat dovnitř?“

To mě opravdu nenapadlo. Auto bylo pochopitelně zamčené a pokud bychom nerozbili okýnko, tak tam zaručeně nevlezeme.

Vozu zničehonic problikla světla. Trhla jsem sebou a Bill se Sissinkou pohotově zajeli pod auto. Po cestičce na předzahrádě kráčela Margaret a mířila k autu. Měla jsem pravdu, někam se vydávala. Sehla jsem se, abych se schovala k Billovi a Sissince. Pozdě.

„Copak to tu tropíš, Lily?“ podivila se a natáhla ruku, aby mě pohladila. Ucukla jsem.

„Co blázníš? Ty se mě bojíš?“ smála se Margaret pobaveně. Otevřela kufr auta. Najednou si něco uvědomila a odešla od něj zpátky do domu. Mně tím poskytla úžasnou šanci. Vyskočila jsem do kufru, přelezla zadní sedadla a schoulila se do klubíčka pod sedadlo řidiče. Bill se Sissinkou si očividně všimli Margaretině nepřítomnosti, rychle vylezli zpod auta a následovali mě. Povedlo se.

Najednou se otevřela dvířka u místa řidiče a Margaret se posadila za volant. My tři jsme se za sedadlem přimáčkli ještě víc k sobě, aby si vůbec něčeho nevšimla.

Margaretin styl řízení byl opravdu unikátní. Řadila z dvojky na čtyřku a na pedály dupala tak naléhavě, že to často zaskřípělo. Nejvíc mě ale překvapilo její auto. Na palubní desce měla tlačítek jako hub po dešti. Těžko říct, na co všechno se používala.

Řítíli jsme se po hlavní ulici ze Zapadákova. Nebylo snadné odhadnout kolik kilometrů jsme ujeli, ale namačkaným za sedadlem řidiče se minuty táhly jako čekání na Ježíška. Margaret najednou strhla volant a auto se prudce otočilo někam do lesa. Chvíli se mi naježila srst, kam nás to veze, ale pak mi došlo, že za lesem bude osada, kde měli Billovi páníčci chatu.

Margaret zastavila – přesněji řečeno vůz prudce zastavila, až sebou trhl – někde mezi keři. Potichu vystoupila ven a nechala otevřená dvířka. Prodírala se křovím a rozhlížela se.

„Jde k rybníku,“ informoval nás šeptem Bill.

Nenápadně jsme vyskočili z auta a schovali jsme se do křoví, kterým se před chvilkou prodírala Margaret. Vlastně tam byly dvě řady keřů – Margaret překonala jen tu první, určitě proto, že ji řada blíž k rybníku perfektně schovávala.

Tak jsme se krčili v keři a pozorovali její každý krok. Margaret se plížila směrem od nás a neustále házela pohledy k rybníku. Zastavila se až u stavidla.

„Co to dělá?“ vytahovala krk Sissinka. Bill zalapal po dechu.

Margaret stavidlo vytáhla a do rybníka se začalo hrnout obrovské množství vody, až začala přehrazovat jeho břeh. Rozmáčela půdu a vyvalila dveře do tří kůlen. Z jedné chaty se začalo ozývat hudrování. Margaret rychle zatlačila stavidlo a rychlým krokem se kradla zpátky k autu. Jen tak tak jsme stihli se schovat zpátky za sedadlo, kam o chvíličku později dosedla, dupla na plyn a vypádila zpátky na hlavní silnici.

Snažila jsem se zpracovat, co se právě stalo. Takže když předevčírem volal Billově páníčkům jejich soused z chaty, že jejich příbytky byly vyplaveny, měla to na svědomí Margaret. A opakuje to nejspíš proto, aby je tam co nejdéle zdržela. A asi aby mohla bydlet v jejich domě. Ale proč?

Karolína Příbylová O4.A

Luštění

V osmisměrce najděte následující slova:

H	Ň	E	R	E	D	A	P	O	T	S	I	L
E	E	O	O	C	L	Š	Á	I	B	O	T	C
C	H	Ř	B	I	T	O	V	Z	T	R	N	O
A	O	O	S	D	Y	A	R	K	A	E	E	N
R	X	T	O	A	B	É	CH	D	J	O	L	P
O	Y	R	S	R	Y	K	Č	Í	V	S	Ů	L
K	V	N	V	T	Á	U	Ř	Z	Á	O	A	Á
E	T	Y	K	N	Í	M	O	P	Z	V	S	Č
D	K	D	Ý	N	Ě	R	O	K	A	A	Y	K

rok
čas
len
pláč
sůl
váza
vrba
vosk
tradice

svíčky
box
dýně
oheň
sbor
trny
vzpomínky
dekorace
listy

roh
byt
hřbitov
oreo
sova
um
vrch
lord

noc
říjen
trn
vzor
dar
listopad
rod
Tobiáš

Natálie Macalíková O1.B

Šéfredaktorka
Karolína Příbylová

Redaktoři
Matyáš Pořízka
Natálie Macalíková
Eliška Tomková
Sofie Svobodová
Oscar Langer
Jakub Havelka
Adam Fajkus
Tereza Antoníčková
Michal Synek
Viktorie Kratochvílová

Editori
Hana Vilímová
Petra Vilímová

Baví Tě psát? Chtěl/a by sis vyzkoušet práci novináře?
Redakce školního časopisu Wolkroviny neustále přijímá nové členy.
Přidej se do našeho týmu a začni psát hned teď!
Kontakt na šéfredaktorku: Karolína Příbylová (Teams)